

INGEZONDEN.

COLLECTIEVE CONTRACTEN.

Geachte collegä VAN BRUGGEN,

Welke zonderlinge argumenten gaat gij nu aanvoeren?

„Met de komende „Ziektewet” zouden wij nu geen rekening behoeven te houden!!”

— En ik meende, en zeker elk lid der Maatschappij met mij, *dat wij ons bindend besluit juist genomen hadden met het oog op toestanden, na invoering van zulk een wet: om dan goed gewapend te zijn!* Het bindend besluit heeft immers juist betrekking op „toegelaten” fondsen, d. w. z. fondsen „toegelaten door die Ziektewet”?

Uw argumentatie pleit niet voor de kracht uwer zaak!

Kampen, 27 Juni 1914.

J. D. C. KOCH.

EENDRACHT EN. . . HET TEGENDEEL.

I.

Geachte redacteur,

Naar aanleiding van uw artikel „Eendracht en. . . het tegendeel” verzoek ik U het volgende in het midden te mogen brengen.

Naar mijn overtuiging is een aaneensluiting van de specialisten-vereeningen, die haar lidmaatschap reeds onafhankelijk gemaakt hebben van dat der Ned. maatschappij tot bevordering der geneeskunst, nuttig en goed. Een vereeniging, die aan de specialisten de gelegenheid geeft zooveel mogelijk de ontwikkeling van de geneeskundig-specialistische hulp te bevorderen en voor hun streven alle specialisten behoudt, ook diegenen, die om het dwingend keurslijf van het lidmaatschap, de Ned. maatschappij tot bevordering der geneeskunst verlaten, verwekt geen scheuring in die Maatschappij, maar voorkomt haar veeleer. Zij toch, die wel degelijk behoefte gevoelen lid der Ned. maatschappij tot bevordering der geneeskunde te zijn, kunnen dit des te geruster blijven, als zij weten dat de Ned. maatschappij tot bevordering der geneeskunst hen voor eigen streven van geen gewaardeerde krachten berooft.

Neen, die aaneensluiting geeft geen scheuring, berokkent de Ned. maatschappij tot bevordering der geneeskunst geen nadeel, doet de geneeskundigen niet minder aaneengesloten in den strijd staan, heeft haar grond niet in een strijd tegen de algemeene artsen, staat niet vijandig tegenover een *betere* vertegenwoordiging der specialisten in de Maatschappij, maar heeft haar reden van bestaan in een bijzonder belang der specialisten: „de ontwikkeling van de geneeskundig-specialistische hulp in het land;” wat nooit het doel kan zijn van de Ned. maatschappij tot bevordering der geneeskunst.

Wanneer ik dan ook als voorzitter van de H. S. V. bereid was om den wensch van de vereeniging uit te voeren: „het tot stand komen van bovenbedoelde aaneensluiting”, dan is het om bovengemelde redenen.

Gij en anderen zijn van een tegenovergestelde meening. Dit is Uw en anderer recht; de tijd kan leeren, wie gelijk heeft; maar waarom kijkt ook bij uw bestrijding de meening duidelijk om den hoek, dat onder de drijfveeren, die tot de oprichting leidden, onedele en kleinzielige te vinden zijn?

Ik weet gedurende de laatste weken te goed hoezeer verdachtmaking grieft, vooral dezulke, die in afwezigheid geschiedt. Zij is een nimmer falend wapen, zoolang overal nog voor zooveel als waarheid en wijsheid geldt het leugen-spreekwoord: „Er wordt geen koe bont geheeten of er is een vlek aan”. De vlek zit. Wie weet hoe lang het duurt, eer de waarheid haar er af heeft!

Ik hoop, dat de leidende personen der nieuwe vereeniging er voor bewaard mogen blijven. En zoo niet, dan hoop ik dat zij den moed hebben zullen haar te weerstaan.

Hoogachtend

's-Gravenhage, 30 Juni 1914.

D. STIGTER.

II.

1. Dat enkele specialistenvereeningen, o.a. de Haagsche (als ik mij niet vergis op aansporing van den heer STIGTER zelf), haar lidmaatschap onafhankelijk gemaakt hebben van dat der Maatschappij, is op zich zelf reeds bedenkelijk genoeg. Aaneensluiting van dergelijke vereeningen tot een verband, los van de Maatschappij, legt steeds meer den nadruk op het streven naar afscheiding, dat in enkele specialistenkringen schijnt te bestaan. De eenvoudige ontkenning van het bestaan van dit streven overtuigt niemand.

2. Een vereeniging van geneesheeren, samengesteld uit leden en niet leden der Maatschappij, beteekent versnippering, leidt tot scheuring, is op zich zelve een verzwakking van ons groot en heilzaam verband. Een dergelijke vereeniging kan niet anders dan, ook in het oordeel der buitenstaanders, afbreuk aan de Maatschappij doen; ja, zij moet vroeg of spa met de Maatschappij in conflict komen. Dit doorziet een ieder; en men zou willen vragen; luidt de heer STIGTER, de vader van de afscheidingsbeweging, niet reeds dit toekomstig conflict in, waar hij zoo schamper spreekt van het „dwingend keurslijf” der Maatschappij? Elke band knelt. Daarom geven velen de voorkeur aan losbandigheid. En het keurslijf van discipline en zelfopoffering achten sommigen benauwd. Dan maar liever de hobbezak. Die zit stoffelijk en moreel ruimer.

3. De heer STIGTER loopt warm op de meening, welke naar hij verzekert, bij mij om den hoek kijkt, dat bij de oprichters der nieuwe vereeniging ook min edele, persoonlijke drijfveeren, medegewerkt hebben. De heer STIGTER doelt hier misschien op mijn uitspraak, dat in het algemeen gesproken, gekrenkte eerezucht van een bepaald persoon, bij het oprichten van slijtzwam-vereeningkjes, wel een rol kan spelen. In hoever hier in het betrokken geval sprake van kan zijn, weet de heer STIGTER allicht beter te beoordeelen, dan ik.

4. Dat het nooit het doel kan zijn der Maatschappij, de „specialistisch-geneeskundige hulp” in ons land te ontwikkelen, schijnt mij van de zijde van den heer STIGTER een wonderlijke uitspraak. Ik dacht, dat onze Maatschappij de geneeskunde en -kunst steeds in haar geheelen omvang heeft getracht te bevorderen. En indien zij naar de meening van sommigen hier niet genoegzaam in geslaagd is, zal dan de vereeniging van den heer STIGTER dit zooveel beter kunnen?

Amsterdam, 1 Juli 1914.

G. VAN RIJNBEEK.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz.

Verbouwing krankzinnigengesticht te Medemblik.

In 1909 bij de behandeling der begrooting voor 1910 is besloten het rijkskrankzinnigengesticht te Medemblik te verbouwen, waarvan de kosten toen geraamd werden op f 419000.—, welke som echter met het oog op eventuele tegenvallers met f 50000.— verhoogd werd, dus in het geheel f 469000.—, te verdeelen over drie jaren. Voor 1910 werd f 100000.— uitgetrokken, voor 1911 f 250000.— en voor 1912 als derde en laatste termijn f 139000.— dus al f 20000.— meer dan eerst geraamd was. Nu is in April van dit jaar de minister van binnenlandsche zaken met een aanvullingsbe-